

Arrest

nr. 285 590 van 28 februari 2023
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 12 september 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 augustus 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 januari 2023 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 27 januari 2023.

Gelet op de beschikking van 9 februari 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 februari 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat A. LOOBUYCK.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, getiteld “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)”, waarbij zijn huidig derde verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn huidig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. In het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Er werd immers geoordeeld dat er geen geloof gehecht kon worden aan verzoekers voorgehouden asielmotieven. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd bij arrest nr. 254 208 van 10 mei 2021.

Het CGVS verklaarde zijn tweede verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk. Er werd geoordeeld dat hij geen nieuwe elementen aanbracht die de kans aanzienlijk vergrootten dat hij voor internationale bescherming in aanmerking zou komen. De elementen die hij aanbracht hadden immers betrekking op gebeurtenissen die voortvloeiden uit zijn vluchtmotieven die reeds eerder ongeloofwaardig bevonden werden. Ook de door hem neergelegde documenten konden geen ander licht op de voorgaande beoordeling werpen. Zijn beroep tegen deze beslissing werd verworpen door de Raad bij arrest nr. 268 128 van 11 februari 2022.

In het kader van zijn huidig verzoek stelt verzoeker dat de Venezolaanse overheid de boerderij waar hij werkte en het huis waar hij woonde, heeft onteigend en dit aan zijn vader liet weten in januari 2022. Zijn vader zou deze gronden dus verloren zijn en het terrein hebben moeten verlaten de laatste week van januari 2022. Hij stelt dat hij derhalve al zijn economische middelen in Venezuela kwijt is. Hij verklaart dat hij in geval van terugkeer naar Venezuela achtervolgd en lastiggevallen zal worden door militairen en politie, dat hij in het verleden reeds mishandeld werd en dat de regering zijn vader nog steeds zoekt en lastigvalt. Ter staving van zijn huidig verzoek legt hij een onteigeningsbesluit van het Ministerio del Poder Popular para la Defensa van 27/01/2022 neer.

3. De kernvraag is of deze elementen kunnen worden gekwalificeerd als een 'nieuw element' dat de kans aanzienlijk groter maakt dat verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

4. Na lezing van het rechtsplegingsdossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt. In de bestreden beslissing wordt op goede gronden gemotiveerd dat

(i) de verklaringen omtrent het gegeven dat zijn vader nog steeds gezocht en lastiggevallen wordt door de regering en dat hij in geval van terugkeer opnieuw mishandeld en zal achtervolgd worden in het verlengde ligt van de verklaringen afgelegd in het kader van de vorige verzoeken om internationale bescherming die reeds ongeloofwaardig bevonden werden

(ii) dat verzoeker slechts een onteigengingsbesluit bijbrengt zonder enige precisering of toelichting, en dat uit voormeld besluit blijkt dat haar vader recht zou hebben op een passende en billijke vergoeding

(iii) de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela niet het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren. Bovendien toonde verzoeker evenmin aan dat hij bij terugkeer naar Venezuela op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij ze niet in staat zou zijn om in zijn elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien. (iv) er uit de analyse van de veiligheidssituatie op basis van recente landeninformatie blijkt dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet en dat verzoeker geen informatie aanbrengt waaruit het tegendeel zou blijken.

5. De verwerende partij heeft op afdoende wijze rekening gehouden met de verklaringen en documenten die de verzoeker aanbracht in het kader van zijn huidig volgend beschermingsverzoek, dat zij deze afdoende heeft onderzocht alsook zorgvuldig heeft beoordeeld en afgewogen. Daarbij komt de verwerende partij op een gemotiveerde wijze tot de conclusie dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken. De bevindingen van de verwerende partij vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent en correct. Verzoeker slaagt er niet om deze bevindingen aan de hand van

concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen, zoals hierna zal blijken.

6. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het herhalen van reeds afgelegde verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal.

7. Verzoeker kan bezwaarlijk ernstig volhouden dat de commissaris-generaal de door hem aangebrachte elementen niet heeft onderzocht gelet op de vaststellingen en overwegingen zoals opgenomen in de bestreden beslissing. Uit de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt immers ontegensprekelijk dat de commissaris-generaal bij het nemen van de bestreden beslissing alle nieuwe elementen heeft betrokken die door verzoeker worden aangereikt, evenals elk relevant gegeven waarover hijzelf beschikt teneinde na te gaan of de nieuwe elementen de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor de erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire bescherming in aanmerking komt. De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en op alle dienstige stukken. Op basis van deze gegevens werd geconcludeerd dat verzoeker in het kader van zijn derde verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt. Verzoeker maakt op generlei wijze aannemelijk dat zijn verzoek om internationale bescherming en de door hem bijgebrachte documenten niet op individuele wijze werden beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaak, of dat de commissaris-generaal geen rekening zou hebben gehouden met enig feit of gegeven dat de bestreden beslissing in een ander daglicht zou kunnen stellen. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig te werk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

8. Verzoeker heeft in het kader van zijn huidig verzoek om internationale bescherming inderdaad een kopie van een onteigengingsbesluit bijgebracht. In dit document wordt aangegeven dat twee eigendommen onteigend worden vanaf de datum van betekening. Op de kopie van het onteigeningsbesluit wordt verzoekers naam vermeld, evenals de naam van zijn vader vermeld. In dit opzicht is het merkwaardig dat verzoekers naam op het onteigeningsbesluit vermeld wordt, daar tijdens het persoonlijk onderhoud van 10 augustus 2020 hij duidelijk aangegeven heeft dat dit eigendommen waren van zijn ouders. Nergens uit zijn verklaringen blijkt dat hij eveneens eigenaar was, evenmin blijkt dit uit latere verklaringen. Daarenboven wordt in de bestreden beslissing op goede gronden gemotiveerd dat uit het onteigeningsbesluit niet blijkt dat deze gebeurtenis gelinkt zou zijn aan zijn eerder aangehaalde vluchtmotieven. Ook geeft verzoeker louter aan dat hij dit document voorlegt om aan te tonen dat al zijn economische middelen in Venezuela in beslag werden genomen (verklaring volgend verzoek, punt 19), zonder enige verdere precisering of toelichting. In dit verband gaat verzoeker er ook aan voorbij dat hij tijdens het eerste persoonlijk onderhoud van 10 augustus 2020 ook aangegeven heeft dat de familie over een terrein en een appartement beschikt, naast de woningen in Puerto Ordaz en Los Chorros en de boerderij. Bovendien blijkt uit het onteigeningsbesluit, zoals op goede gronden aangegeven in de bestreden beslissing, dat zijn vader en verzoeker recht zouden hebben op een passende en billijke vergoeding. Verzoeker laat na aan te tonen dat ze deze vergoeding niet ontvangen zouden hebben. In het verzoekschrift stelt de verzoekende partij dat dit een utopie is, maar laat ze na dit te onderbouwen.

9. Artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet bepaalt dat het persoonlijk onderhoud niet plaatsvindt wanneer de commissaris-generaal in het geval van artikel 57/6/2 van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door verzoeker aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8. Het feit dat geen persoonlijk onderhoud heeft plaatsgevonden, belet de commissaris-generaal overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/5ter, § 3 van de Vreemdelingenwet niet een beslissing te nemen over het verzoek om internationale bescherming. Voorts blijkt uit verzoekers verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij in de gelegenheid werd gesteld nieuwe elementen aan te halen en deze ook verder toe te lichten (verklaring volgend verzoek). Hieruit blijkt dat verzoeker wel degelijk werd gehoord en dat hij zijn nieuwe elementen in het kader van zijn huidig verzoek op nuttige wijze naar voor kon brengen. Tijdens het persoonlijk onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van zijn huidig verzoek werd aan verzoeker verduidelijkt dat het Commissariaat-generaal op grond van zijn verklaringen aldaar na zou gaan of zijn verzoek al dan niet ontvankelijk diende te worden verklaard, en dat het Commissariaat-generaal niet verplicht was om verzoeker voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoeker werd hierbij

uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van zijn verzoek reeds op de Dienst Vreemdelingenzaken aan te brengen. Verzoeker was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken.

10. In de mate dat verzoeker poogt ernstige schade zoals bedoeld bij artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aan te tonen door in te gaan op de algehele sociale en economische situatie in Venezuela en hij met verwijzingen en citaten uit bronnenmateriaal onder meer betoogt dat de schrijvende en mensonterende situatie in zijn land van herkomst niet kan genegeerd worden, dat de overheid er niet in slaagt om de broodnodige basisnoden te voorzien en voor hem de veiligheid te garanderen, dat het geweld in Venezuela evenals de politieke inspiratie van het geweld door de colectivos niet kan worden genegeerd, dat de UNHCR bevestigt dat de situatie verslechterd is en dat mensen afkomstig uit Venezuela niet teruggestuurd mogen worden naar hun land van herkomst, en hij de actuele toestand en het verdere verloop aanhaalt, toont verzoeker nog steeds niet aan dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren, zoals reeds uitgebreid uiteengezet in de bestreden beslissing alsook in RvV10 mei 2021, nr. 254 208 en RvV 11 februari 2022, nr. 268 128. Met zijn betoog maakt verzoeker evenmin aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Venezuela op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij ze niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien. In zoverre verzoeker aangeeft dat hij onteigend werd, verwijst de Raad naar hetgeen in punt 8 uiteengezet werd.

11. Wat betreft het aanwezige geweld in Venezuela, herhaalt verzoeker in wezen zijn betoog zoals gevoerd in het kader van zijn vorige twee beroepen ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal naar aanleiding van zijn eerste en tweede verzoek om internationale bescherming. Aldus brengt verzoeker in zijn verzoekschrift geen dwingende argumenten of concrete gegevens bij die een ander licht werpen op de appreciatie zoals weergegeven in de bestreden beslissing en slaagt er niet in om de pertinente motieven van de bestreden beslissing ter zake te ontkrachten. Verzoeker brengt geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

12. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 23 februari 2023 staat het volgende vermeld:

“Tolk 1543 legt de eed af en tolkt Spaans

De Kvz nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vragen tot horen.

VzP is het niet eens met de analyse. Zij stelt voldoende bijkomende bewijzen te hebben bijgebracht: bewijs van onteigening van haar woonst, nieuwe info inzake de veiligheidssituatie die haar niet toelaat terug te keren. In dit verband verwijst ze naar de informatie opgenomen in het verzoekschrift. Bovendien kan ze ten gevolge van de onteigening nergens terecht en is er een dramatische economische en humanitaire situatie die aanleiding zal geven tot verregaande materiële deprivatie, ze verdient minstens subsidiaire bescherming. Voor het overige volhardt ze in het verzoekschrift. Haar vader was hier tot in november maar is teruggekeerd, hij heeft er geen werk, geen recht op vergoeding, geen medicatie. Ik probeer voor hem te zorgen.”

5. De Raad stelt vast dat verzoeker ter zitting, door zich te beperken tot voormeld algemeen betoog, geen concrete en dienstige argumenten bijbrengt die een ander licht (kunnen) werpen op de grond in de beschikking van 24 januari 2023.

Verzoeker komt immers niet verder dan het herhalen van en volharden in eerder afgelegde verklaringen en al voorheen (in het verzoekschrift) aangehaalde argumenten, waarbij hij o.a. op algemene wijze opmerkt voldoende bewijzen te hebben bijgebracht, zoals het bewijs van onteigening van zijn woonst en nieuwe informatie inzake de veiligheidssituatie in zijn land van herkomst, en waarbij hij opnieuw verwijst naar de economische en humanitaire situatie in Venezuela, met alle gevolgen vanden dien voor hem en zijn vader en zelfs een situatie die aanleiding zou geven tot verregaande materiële deprivatie, zonder dat hij echter ook maar enigszins concreet ingaat op, laat staan enige concrete en valabele opmerking formuleert met betrekking tot de grond in voormelde beschikking, waarin reeds uitgebreid werd ingegaan op, rekening werd gehouden met en concreet en omstandig wordt toegelicht waarom -o.a. met verwijzing naar de pertinente vaststellingen dienaangaande van de commissaris-generaal waaraan verzoeker geen afbreuk weet te doen-, die elementen, met name de door verzoeker bij huidig derde verzoek om internationale bescherming afgelegde verklaringen, aangehaalde argumenten en neergelegde documenten, geen “nieuwe elementen” vormen in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor internationale bescherming in de zin van artikel 48/3 of artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Het louter hiermee niet eens zijn, zoals verzoeker aangeeft op zitting, vormt geen dienstige repliek en is vanzelfsprekend niet van aard om de analyse van de Raad, met name diens beschikking van 24 januari 2023 zoals hogervermeld in zijn geheel geciteerd onder puntje 1 van dit arrest, in een ander daglicht te plaatsen. Hetzelfde geldt waar verzoeker ter terechtzitting nog kort en algemeen het lot van zijn vader na terugkeer naar zijn land van herkomst schetst, in welk verband de Raad vaststelt dat verzoeker onder meer met geen woord rept over en aldus de grond in voornoemde beschikking ongemoeid laat waar o.a. wordt opgemerkt: *“Bovendien blijkt uit het onteigeningsbesluit, zoals op goede gronden aangegeven in de bestreden beslissing, dat zijn vader en verzoeker recht zouden hebben op een passende en billijke vergoeding. Verzoeker laat na aan te tonen dat ze deze vergoeding niet ontvangen zouden hebben. In het verzoekschrift stelt de verzoekende partij dat dit een utopie is, maar laat ze na dit te onderbouwen.”*

6. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking van 24 januari 2023 opgenomen grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg brengt verzoeker geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig februari tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS